Publicaţie editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poştal 700 554, Iaşi,
tel/fax: 0232 211 273
Preot paroh Mihai Mărgineanu,
tel. 0742 044 844
Preot II Iustinian-Ionuţ Răduc,
tel. 0729 935 888,
Secretar redacţie Vasilica Onofrei,
tel. , 0761 621 994, redactor_sef@yahoo.com
www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susţinerea acestei publicaţii, dar şi pentru activităţile culturale şi filantropice ale parohiei, primim donaţii în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iaşi

Puteţi direcţiona 2% din impozitul pe venitul dvs. pentru lucrările şi activităţile pe care le susţine PAROHIA "TOMA COZMA"

Datele noastre necesare pentru completarea Formularului 230 sunt:
- **Numele Asociaţiei:**
  PAROHIA "TOMA COZMA"
- **CIF (Codul de Identificare Fiscală):**
  11198095
- **Contul Organizaţiei în format IBAN:**
  RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450

•**ATENŢIE:**
La formularul 230 trebuie anexat obligatoriu, în copie, formularul 210— "Fişa fiscală", care se obţine de la angajator.

BIBLIOTECA PAROHIALĂ

Delectează-te cu o lectură plăcută!
Citeşte şi informează-te !
Prin Biblioteca Parohială, vă punem la dispoziţie o gamă largă de cărţi religioase şi de cultură generală.
Program de funcţionare:
Duminica, între orele 11.00-12.00
Persoane de contact:
*Alexandra Popa, tel. 0742 322 580, petite_sourire@yahoo.com

*Irina Dănilă, tel. 0742 344 024, irina_danila93@yahoo.com

(urmare din pagina a 3-a)

Trecând odată de la luncă la chilia sa, avva Macarie ducea în braţe mănunchiuri de finic, şi iată l-a întâmpinat pe el diavolul pe cale cu secerea şi vrând să-l lovească n-a putut. Şi i-a zis lui: „Multă silă am de la tine, Macarie, căci nu pot să fac nimic asupra ta. Iată orice faci şi eu fac. Tu posteşti, dar eu nicidecum nu mănânc. Priveghezi, dar eu nicidecum nu dorm. Numai una este cu care mă biruieşti". I-a zis lui avva Macarie: „Care este?" Iar el a zis: „Smerenia ta. Pentru aceasta nu pot să fac nimic asupra ta !".

Avva Macarie cel Mare zicea fraţilor în Schit, după ce ieşeau din biserică: „Fugiţi fraţilor!" Şi i-a zis lui cineva din bătrâni: „Unde putem să fugim mai mult decât în pustia aceasta şi de cine să fugim?" Iar el şi-a pus degetele pe gură, zicând: „De aceasta să fugiţi", adică de multa vorbărie. Şi intra în chilie şi încuia uşa după el.

Zis-a acelaşi avva Macarie „Dacă dojenind pe cineva, te vei porni spre mânie, împlineşti patima ta şi-ţi vei adăuga păcat; căci nu numai că pe alţii n-ai să-i mântuieşti, ci mai mult pe tine ai să te prăpădeşti".

Într-o zi Avva Macarie a găsit un hoţ la chilia sa, care, având un dobitoc, îi fura cele ce avea de trebuinţă. Atunci sfântul, ca şi cum ar fi un străin, stând lângă cel ce fura, încărca şi el dobitocul hoţului, apoi, cu multă linişte l-a petrecut zicând: „noi n-am adus nimic în lume, tot aşa cum nici nu putem să scoatem ceva din ea afară" (1 Tim. 6, 7) şi "Gol am ieşit din pântecele mamei mele şi gol mă voi întoarce în pământ ! Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat!" (Iov 1, 21).

Zis-a avva Macarie: „De s-a făcut întru tine defăimarea ca lăuda şi sărăcia ca bogăţie şi lipsa ca îndestulare, nu vei muri. Căci cu neputinţă este cel ce crede bine (corect, n.r.) şi lucrează cu blagoslovenie să cadă în necurăţia patimilor şi în înşelăciunea diavolilor".

Un frate s-a dus la avva Macarie egipteanul şi i-a zis: „Avvo, spune-mi cuvânt să mă mântuiesc!" Şi i-a zis bătrânul: „Du-te la mormânt şi ocărăşte morţii!" Deci ducându-se fratele a ocărât şi a azvârlit cu pietre şi venind a vestit bătrânului. Şi i-a zis bătrânul: „Nimic nu ţi-au grăit?" Iar el a răspuns: „Nu". I-a zis lui bătrânul: „Du-te şi mâine şi îi slăveşte!" Deci mergând fratele, i-a slăvit zicând: „Apostolilor, sfinţilor şi dreptilor!" Şi a venit la bătrânul şi i-a zis: „I-am slăvit". Şi-a zis bătrânul: „Nimic nu ţi-au răspuns?" A zis fratele: „Nu". I-a zis lui bătrânul: „Ştii cu câte i-ai necinstit şi nimic nu ţi-au răspuns şi cu câte i-ai slăvit şi nimic nu ţi-au grăit? Aşa şi tu, dacă voieşti să te mântuieşti, fă-te mort; nici nedreptatea oamenilor, nici lauda lor să nu o socoteşti, ca cei morţi să fii şi poţi să te mântuieşti".

Spuneau unii despre avva Macarie egipteanul, că pornindu-se de la Schit către râu şi ducând nişte coşniţe, ostenind, a şezut şi s-a rugat, zicând: „Dumnezeule, Tu ştii că nu mai pot!" Şi îndată s-a aflat pe sine lângă rău. Atât de mare era credinţa sa, când se ruga !

Texte culese şi adaptate din Patericul egiptean

Nr. 570 19 ianuarie - 26 ianuarie 2014 - săptămâna Pr. Iustinian Răduc

Credinţa şi fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a douăzeci şi noua după Rusalii

Cuvântul rău şi pe cei buni îi face răi, pe când cuvântul bun şi pe cei răi îi face buni!
Sfântul Macarie Egipteanul

„Ca pe unul din cei zece leproşi mă vindecă Părinte, de lepra neascultării, ca să mă întorc să-ţi aduc mulţumire, precum leprosul recunoscător Mântuitorului".
Stihiră din Paraclisul Sfântului Macarie Egipteanul

„Împărate cel preaveşnic, Mângâietorule cel adevărat, Hristoase, curăţeşte-ne pe noi de toată întinăciunea, precum ai curăţit pe cei zece leproşi..."
Fragment din Acatistul Mântuitorului nostru Iisus Hristos

Program liturgic în această săptămână

♦ ***Astăzi, duminică, 19 ianuarie***
- ora 8.00, Utrenia şi Sfânta Liturghie

Preoţi slujitori:
- Pr. Paroh Mihai Mărgineanu
- Pr. II Iustinian Ionuţ Răduc

Ipodiaconi: Rareş Neagu, Ştefan Ichim
Asistent liturgic: Foia Octavian

- Ora 16.00 Paraclisul Maicii Domnului. În cadrul acestei rugăciuni este expusă spre venerare o copie a icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului „Prodromiţa", ce poartă binecuvântarea unui mare duhovnic, vrednicul de pomenire Protos. Petroniu Tănase, fost stareţ al mănăstirii Prodromul de la Athos.

♦ ***Marţi 21 ianuarie***
- Ora 16.00, Acatistul Sfintei Mari Mucenițe Ecaterina

♦ ***Vineri 24 ianuarie***
- Ora 16.00 Slujba Sfântului Maslu

♦ ***Sâmbătă 25 ianuarie***

Evanghelia duminicii
Luca 17,12-19

12. Intrând într-un sat, L-au întâmpinat zece leproşi care stăteau departe,
13. Şi care au ridicat glasul şi au zis: Iisuse, Învăţătorule, fie-Ţi milă de noi!
14. Şi văzându-i, El le-a zis: Duceţi-vă şi vă arătaţi preoţilor. Dar, pe când ei se duceau, s-au curăţit.
15. Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors cu glas mare slăvind pe Dumnezeu
16. Şi a căzut cu faţa la pământ, la picioarele lui Iisus, mulţumindu-I. Şi acela era samarinean
17. Şi răspunzând, Iisus a zis: Au nu zece s-au curăţit ? Dar cei nouă unde sunt ?
18. Nu s-a găsit să se întoarcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam?
19. Şi i-a zis: Scoală-te, şi du-te; credinţa ta te-a mântuit !

Finalitatea credinţei este recunoştinţa

Drumul lung din Capernaumul Galileii şi până la Ierusalim, străbătut pe jos de Mântuitorul împreună cu ucenicii Săi, nu era o simplă călătorie, cu plecare şi sosire, cu durată şi distanţă determinate. Acest drum trebuie privit mai degrabă ca o modalitate dinamică a Mântuitorului de a vesti Evanghelia Sa, de a predica. Nu merge pe traseul consacrat, ce ocolea Samaria, dimpotrivă trece prin mijlocul acestei provincii. În plus popasurile destul de dese şi atât de diferite ca durată sunt alese în locuri foarte variate (la farisei, la samarineni, la vameşul Zaheu etc.). De altfel, nici evangheliştii nu acordă atenţie duratei călătoriei, locurilor prin care trecea Mântuitorul, condiţiilor de cazare sau masă. Toată atenţia lor era îndreptată spre ceea ce învăţa şi făcea: *„mulţimi multe se adunau, ca să asculte şi să se vindece de bolile lor”* (Luca 5,15; 6,17). Vestea despre Hristos se răspândise din Galileea şi Decapole (Marcu 1, 20 şi 28), până la Ierusalim, chiar la regale Irod (Matei 14,1), dar şi până în Siria (Matei 4,24).

Era cunoscut până şi în grupul izolat al celor zece leproşi, pe care boala leprei i-a scos în afara localităţii şi a societăţii, după rânduielile vechi (Levitic 13,46). Suferinţa grea prin care treceau i-a apropiat pe unii de alţii, încât toate celelalte diferenţe sociale, etnice sau religioase nu au mai avut puterea să-i separe: unul dintre ei era samarinean, deşi „iudeii nu au amestec cu samarinenii” (Ioan 4,9).

De asemenea, suferinţa lor le-a deschis mintea către o altă înţelegere: se adresează Mântuitorului de departe, dar spunându-i pe nume şi menţionându-i calitatea de „învăţător” pe care i-o recunoşteau până şi fariseii şi cărturarii, care Îl provocau, spre a-L prinde în cuvânt (Luca 8,4-6). Ceea ce surprinde e modul cum I se adresează. Ei doar atrag atenţia asupra lor, nu rostind: „necurat, necurat”, aşa cum le cerea Legea Veche (Levitic 13,45), pentru a-şi atenţiona interlocutorii să stea departe pentru a nu se molipsi. Se adresează lui Iisus Învăţătorul ca lui Dumnezeu: „fie-ţi milă de noi”, fără a cere ceva concret, fără a descrie boala lor. Erau convinşi că Învăţătorul ştia toate şi avea puterea să-i izbăvească.

Mântuitorul răspunde cererii lor în manieră dumnezeiască: îi lasă să descopere singuri ajutorul primit de la El ! Le spune doar: „mergeţi şi vă arătaţi preoţilor”, căci preoţii erau singurii care le puteau încuviinţa revenirea în mijlocul familiei şi al comunităţii (Levitic 13,2-9). Au pornit în grabă şi pe drum singuri şi-au constatat vindecarea, dar pentru ei adevărata izbăvire era la preoţii care le deschideau poarta reintegrării sociale. Unul singur a înţeles adevărata ordine a priorităţilor şi s-a întors mulţumind Binefăcătorului său ca lui Dumnezeu: i se închină cu faţa la pământ, căzându-i la picioare.

Gestul său de recunoştinţă a fost admirabil ! din cei zece leproşi, nouă s-au vindecat, doar unul însă s-a şi mântuit ! Dar mântuirea, Hristos Domnul nu i-o oferă ca pe un premiu pentru recunoştinţa arătată. Ca Dumnezeu, El constată că nu doar acel gest singular de gratitudine, ci viaţa în ansamblu a acelui om, sintetizată în credinţa sa, l-au adus în starea de mântuire: „credinţa ta te-a mântuit !”

Care credinţă ? Doar era samarinean. Şi însuşi Mântuitorul atrage atenţia samarinenilor: „Voi vă închinaţi la ceea ce nu ştiţi; noi ne închinăm la ceea ce ştim, pentru ca de la Iudei este mântuirea” (Ioan 3,22). Zice şi proorocul: „din Sion va ieşi Legea şi din Ierusalim cuvântul Domnului” (Isaia 2,3). Ori, nu există nici o mărturie că samarineanul ar fi renunţat la credinţa sa şi s-ar fi convertit la mozaism.

Să înţelegem prin „credinţă” acea convingere personală în puterea vindecătoare a Mântuitorului ? Dar toţi cei zece au avut această convingere, probabil unii chiar mai puternică decât a samarineanului, fiind de acelaşi neam cu Învăţătorul.

Prin ce se diferenţiază samarineanul în credinţa sa de toţi ceilalţi ? - ***Credinţa sa merge până la capăt, nu se opreşte la limita propriilor interese*** ! Credinţa sa l-a adus la Dumnezeu, nu doar la rezolvarea unei acute probleme personale. Adevărata credinţă nu e nici mijloc şi nici scop în sine, ci ea realizează starea de comuniune cu Dumnezeu, în care, cum spune psalmistul: „Domnul este luminarea mea şi mântuirea mea; de cine mă voi teme? Domnul este apărătorul vieţii mele; de cine mă voi înfricoşa? (Psalm 26,1-2). Iar adevărata comuniune nu poate genera decât recunoştinţa noastră nemărginită către Binefăcătorul şi Iubitorul de oameni Dumnezeu !

Iată de ce în centrul cultului ortodox stă, ca un adevărat monument al rugăciunilor, Sfânta Liturghie, sau Euharistia, iar „euharisto” din limba greacă înseamnă „a mulţumi” ! *Pr. Mihai Mărgineanu*

Astăzi: Sfântul Macarie ce Mare (Egipteanul)

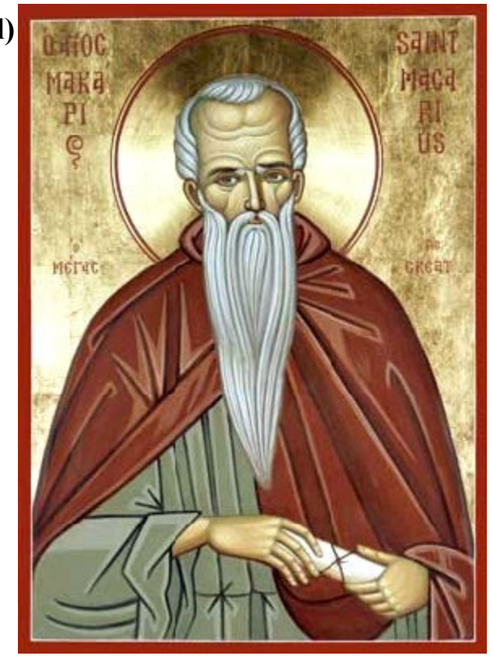

Sf. Macarie, unul dintre întemeietorii monahismului, s-a născut într-un sat numit Ptinapar, (astăzi Şabşir, Menuf, în Egipt), în jurul anului 300 (după sinaxarul copt, Sfântul s-a născut în anul 295 d.Hr.), din părinţi drepţi şi credincioşi. Tatăl său se numea Avraam, iar mama lui Sara. Cei doi au avut un fiu pe care l-au numit Macarie (care înseamnă „Fericitul”). Sf. Macarie era ascultător faţă de părinţii săi, iar harul lui Dumnezeu era cu el încă din tinereţe. Când tatăl său a încercat să îl silească să se însoare, împotriva voinţei lui, Macarie s-a prefăcut bolnav timp de câteva zile, iar apoi a plecat în pustietate. L-a determinat spre monahism vedenia pe care a avut-o, în care un Heruvim înaripat îl lua de mână şi îl urca pe vârful unui munte, arătându-i întreaga pustie, de la răsărit la apus şi de la nord la sud şi zicându-i: „Dumnezeu ţi-a dat ţie şi fiilor tăi drept moştenire această pustie”. Când s-a întors din pustie, a aflat că logodnica lui, care era încă fecioară, murise. Macarie I-a mulţumit Domnului Hristos că îl ferise de o căsătorie pe care nu o dorea. La scurtă vreme, şi părinţii săi au adormit întru Domnul, iar el a dăruit tot ce avea săracilor şi nevoiaşilor.

Sfântul Macarie Egipteanul s-a născut şi a crescut pentru viaţa pustnicească. Din fragedă copilărie s-a îndeletnicit cu fapta bună şi viaţa virtuoasă. A dobândit atâta răbdare în ostenelile lui pentru fapta bună, încât a primit puterea să gonească duhurile necurate. El avea deopotrivă şi darul înţelegerii; spunea mai dinainte ce avea să se întâmple şi era făcător de minuni. Pentru toate acestea după rugămintea îndelungată a arhiereului de atunci, a primit preoţia, dar după sfinţire Sfântul Macarie s-a angajat în nevoinţe şi mai grele.

În jurul anului 330 d.Hr., Sf. Macarie a ales să se nevoiască în pustia sketică, unde avea să-şi petreacă aproape toţi cei şaizeci de ani din viaţă rămaşi. A rămas undeva în adâncul pustiei, în locul unde se afla Mănăstirea Sfinţilor Maxim şi Domadiu (astăzi Mănăstirea Coptă Ortodoxă de la El-Baramous). Într-o zi s-a dus să îl viziteze pe Sfântul Antonie cel Mare. Văzându-l, Sfântul Antonie a zis despre el: "Iată israelit în care nu este vicleşug !" (Ioan 1,47).

Cuviosul spunea că există două cete de demoni; una se luptă cu oamenii prin patimi înspăimântătoare şi alta, a îngâmfării, împinge pe oameni la rătăcire. Satan rânduieşte ceata din urmă la fermecători şi la eretici. Sf. Macarie l-a văzut şi pe diavol cum îşi purta meşteşugirile şi înşelăciunile.

Sfântul Macarie cel Mare a luptat şi împotriva Arianismului şi pentru asta a fost trimis în surghiun într-o insulă din delta Nilului aproximativ în anul 374 d.Hr., pentru că era un susţinător al Sfântului Atanasie cel Mare. Revenit în pustia sketică, a continuat să lucreze la întemeierea vieţii monahale, lucrare începută de Sfântul Antonie cel Mare şi de Sfântul Pahomie cel Mare. Mănăstirea sa a crescut şi a înflorit, dimpreună cu întreaga viaţă monastică din regiune.

Sf. Macarie cel Mare a trecut la Domnul în anul 390 (392 după sinaxarul copt), având 97 de ani. În ziua adormirii sale, el i-a văzut pe Sfinţii Antonie şi Pahomie în ceata sfinţilor. Un manuscris vechi aminteşte că Sf. Pafnutie, ucenicul său, a văzut sufletul lui Macarie ridicându-se la cer şi i-a auzit pe diavoli strigând: „Ne-ai învins, Macarie”, la care Sfântul a răspuns „Încă nu v-am biruit”. Ajungând la porţile raiului, ei au strigat din nou: „O, Macarie, ne-ai biruit”. La care acesta a răspuns: „Binecuvântat fie Domnul Iisus Hristos care m-a scăpat din mâinile voastre”. Moaştele sale se află la Mănăstirea ortodoxă coptă „Sf. Macarie cel Mare” din deşertul Nitriei, la circa 100 km nord de Cairo.

Sursa:http://ro.orthodoxwiki.org

Din înţelepciunea Sfântului Macarie cel Mare

„Un bogat mă iubeşte şi eu îl urăsc şi un sărac mă urăşte şi eu îl iubesc” le spunea avva Macarie. Şi l -au întrebat fraţii: ce este vorba aceasta ? Şi le-a zis lor bătrânul: cu adevărat, Domnul nostru este bogat şi ne iubeşte, dar noi nu voim ca să-L ascultăm. Iar vrăjmaşul nostru, diavolul, este sărac şi ne urăşte, dar noi iubim necurăţia lui !

Cu atâta blândeţe şi neraţutate se purta avva Macarie cu toţi fraţii în mănăstire, încât i-au zis lui unii: „Pentru ce te comporţi cu noi aşa îngăduitor?” Iar el a zis: „Doisprezece ani am slujit Domnului meu ca să-mi dăruiască darul acesta şi voi toţi mă sfătuiţi să-l lepăd?”.

Se spunea despre avva Macarie (egipteanul), că atunci când se întâmpla să fie cu fraţii, îşi punea luişi hotar că de va fi invitat se bea vin, pentru bucuria comuniunii, să servească alături de ei, dar pentru fiecare pahar de vin băut, câte o zi să nu bea apă. Astfel, atunci când era servit, bătrânul cu bucurie lua, ca pe sineşi după aceea să se chinuiască. Iar ucenicul lui ştiind lucrul, zicea fraţilor: „Pentru Domnul, nu-i daţi, căci în chilie vrea să se chinuiască pe sine!” Şi înştiinţându-se fraţii, nu-i mai dădeau vin.

Dacă la chilia Sf. Macarie venea vreun părinte cu viaţă îmbunătăţită şi cu cuvinte frumoase îl atrăgea spre dialog duhovnicesc, bătrânul nu mai vorbea. Dacă însă vizitatorul începea a-l jigni şi umili, imediat se lumina la chip şi cu multă smerenie începea a vorbi cele ziditoare de suflet.

(continuare în pagina a 4-a)